

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **JUDr. J.H.**, bytem xx, zastoupeného advokátem JUDr. Zdeňkem Broumem z advokátní kanceláře, se sídlem Lázeňská č.479/15, Děčín I, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. **OD 1439/11-3/67.1/11308/NL ze dne 23. ledna 2012,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 1439/11-3/67.1/11308/NL ze dne 23. ledna 2012 s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 23.1.2012 zamítl odvolání JUDr. J.H. proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa čj. MUCL/71915/2011 ze dne 15.11.2011 a rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím byl JUDr. H. uznán vinným skutkem, v rozhodnutích popsáným a kvalifikovaným jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1, písm. d) z.č. 200/1990 Sb. Skutku se měl dopustit JUDr. J.H dne 25.5.2011 tím, že v Č.L. kolem xx hod. řídil po veřejné komunikaci automobil t. značky xx, xx a po výzvě hlídkou policie ČR se odmítl podrobit dechové zkoušce i krevní zkoušce a odběru moči ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Za tento přestupek byla tehdy obviněnému z přestupku uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč (§ 22 odst. 4 téhož zákona) a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců (též podle naposled zmíněného ustanovení). Dále mu byla podle § 79 odst. 1) z.č. 200/1990 Sb. uložena povinnost zaplatit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč. Důvody, které vedly žalovaného

k tomu, aby odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, rozvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v reakci na uplatněné odvolací důvody.

Žalobce JUDr. J.H ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo zrušeno napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrácena k dalšímu řízení a aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení, a to 2.000,-Kč a dále 4.800,-Kč podle vyhl. č. 177/96 Sb. Svůj návrh žalobce soustřeďuje do následujících žalobních bodů. Žalovaný byl povinen své rozhodnutí, neboť jsou jím ukládány sankce, doručovat nikoli jen jeho zástupci, ale i jemu jako obviněnému z přestupku. Jen on, a nikoli jeho zástupce, je účastníkem řízení. Správní orgány ale takto nepostupovaly. Žalovaný nereagoval na pochybení správního orgánu I. stupně, neboť ponechal bez povšimnutí nesprávné označení z.č. 200/1990 Sb. a přestupku i s ohledem na užití zákona v souvislosti s datem, kdy měl být skutek spáchán. Nereagoval také na neúplně označení z.č. 361/2000 Sb. a na to, že správní rozhodnutí učiněné v prvním stupni není označeno datem, ač se jedná o zákonnou náležitost rozhodnutí. Správní orgány opíraly svá skutkové zjištění, ze kterých vyvozovaly závěry právní, zejména o obrazový záznam, údajně pořízený na místě policistou A. Předně tento záznam byl pořízen k soukromým účelům, a proto je nepoužitelný v daném řízení. Protože byl policistou pořízen v rozporu s „Listinou“ a s ust. § 12, 13 a 15 o.z., dopustil se tím tento policista tr. činu neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 180 odst. 1) tr .zák. Žalovaný se svým rozhodnutím ztotožnil s tím, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 50 a 51 z.č. 500/2004 Sb., správního řádu (SŘ) v následujících směrech. Nejenže nesprávně čerpal z obrazového záznamu, ač má navíc žalobce i informace o tom, že s ním mělo být počítačově manipulováno, svědka – policistu, která má mít informace o této manipulaci, ale soudu neoznačil, ale vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu. Jedná se o jím navrženého svědka F.Č., který sice u jednání s policisty nebyl, ale může potvrdit, že s ním v autě jel svědek Záruba. Správní orgány se také nezabývaly jeho zdravotním stavem, v době skutku dne 25.5.2011 byl žalobce nemocen, bere 9 léků a navíc je diabetik. Nezkoumaly, zda zejména odběr krve by nebyl spojen s nebezpečím pro zdraví žalobce.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu zamítnout. Odvolává se na obsah napadeného rozhodnutí a dále se zabývá i procesním postupem ve věci vč. otázky doručení rozhodnutí a dalších žalobou uplatněných výtek.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

V první řadě se musel soud věnovat otázce oprávněnosti zásahu hlídky Policie ČR proti žalobci večer dne 25.5.2011 kolem 21,30 hod.

Policejní hlídka získala informaci od blíže neidentifikovaného cyklisty o tom, že poblíž čističky stojí automobil, ve kterém je muž, který spí popř. není zdravotně v pořádku. Tento impuls k zásahu shodně potvrzují oba členové hlídky svědkové R.A. aj.P.. Z jejich výpovědí je také spolehlivě zjištěno, že tímto mužem v automobilu byl žalobce. Jak vyplývá ze souhlasného tvrzení obou zmíněných svědků, žalobce vykazoval zjevné známky požití alkoholu, a proto již v tuto dobu byl dán zákonný důvod k zásahu podle § 16 odst. 1, odst. 2, odst. 4) z.č. 379/2005 Sb. s přihlédnutím k § 5 odst. 1, písm. f)

z.č. 361/2000 Sb., neboť hlídka se mohla důvodně domnívat, že řidič může být i pod vlivem alkoholu a že na místo prvního kontaktu s hlídkou v tomto stavu již auto řídil, popř. že hodlá v přerušené jízdě pokračovat. Přestože mu byla další jízda hlídkou zakázána, žalobce opět nastartoval a s autem v jízdě pokračoval až do místa druhé kontroly, kde byl hlídkou zastaven a ze kterého byl hlídkou již odvezen na služebnu. Hlídka policie byla tudíž zcela v souladu se zákonem oprávněna k zásahu vůči řidiči vč. výzvy, aby se řidič v souladu se zákonnou povinností podrobil dechové a krevní zkoušce.

S přihlédnutím k § 34 odst. 1, 2) SŘ správní orgán nepochybil, pokud doručil rozhodnutí o meritu věci toliko zmocněnci obviněného z přestupku, neboť s doručením rozhodnutí nebyla spojena nezbytnost, aby obviněný z přestupku něco osobně vykonal. JUDr. Broum byl plnou mocí z 16.7.2011 zmocněn pro celé řízení (§ 33 odst. 1, písm. b SŘ). Oznámení rozhodnutí o meritu věci nelze posuzovat jako případ, kdy má zastoupený něco v řízení v řízení osobně vykonal (typicky např. předvolání obviněného z přestupku k ústnímu jednání za podmínek § 74 odst. 1) z.č.200/1990 Sb., o přestupcích (PřZ).

Podle § 7 odst. 1) PřZ se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona, účinného v době jeho spáchání, není-li zákon pozdější pro pachatele příznivější. Ke skutku došlo dne 25.5.2011, tedy před účinností z.č.133/2011 Sb.(čl. I, čl. III) a správní orgány nepochybily, pokud skutek kvalifikovaly jako přestupek podle § 22 odst. 1, písm. d) PřZ, protože v době rozhodnutí účinná zákonná úprava nebyla pro tehdy obviněného z přestupku příznivější. Městský úřad se také v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou případného postupu podle § 7 odst. 1) PřZ patřičně vypořádal, a to nesporně s ohledem na to, že ve věci rozhodoval již po datu 1.8.2011. Vadou jistě je, a v tom soud s žalobcem souhlasí, že ve výroku užil nepřesného slovního označení přestupku. Přestupek ale správně označil jeho číselným označením a ani z celého obsahu rozhodnutí nevyplývalo nic, co by mohlo vést k nejistotě, jak byl vlastně stíhaný skutek právně posouzen. Takové pochybení proto není vadou, která by byla zákonným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení či dokonce pro nicotnost. Užil-li správní orgán „zkráceného“ označení z.č. 361/2000 Sb., pak se též nejedná o vadu, která by činila rozhodnutí nepřezkoumatelným či mohla mít reálný vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci, jak má na mysli ust. § 76 odst. 1, písm. a, c) s.ř.s.

Žalobce ani netvrdí, jaký mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí absence data rozhodnutí v prvním stupni na písemném vyhotovení rozhodnutí. Zjevně pouhou administrativní chybou nebylo rozhodnutí určené žalobci označeno datem. Prvopis rozhodnutí ve správním spise je označen datem 15.11.2011 a toto datum je připsáno ručně, a žádná ani indicie nesvědčí pro pochybnost o dnu 15.11.2011 jako o datu vydání rozhodnutí. V dalších listinách správního spisu (mimo odvolání) není uvedeno jiné datum rozhodnutí a také žalovaný z data 15.11.2011 vychází. Jedná se o administrativní chybu, avšak zcela zjevně bez významu na správnost rozhodnutí, a soud nemá zákonného nástroje tuto vadu napravovat v přezkumném řízení soudním.

V řízení podle z.č. 150/2002 Sb. není zdejší soud věcně příslušný k závěru, zda byl policistou A. spáchán žalobcem proklamovaný trestný čin či nikoli. Proto se touto žalobní námitkou nebude soud blíže zabývat (§ 52 odst. 2 s.ř.s.).

Správní orgán I. stupně ale i žalovaný čerpaly ve svých skutkových závěrech i z obrazového záznamu (z mobilního telefonu) pořízeného policistou A. Obecně soud nemá důvodu pochybovat o tom, že za dané situace, jaká se vyvinula na místě dne 25.5.2011, bylo možno pokládat pořízení obrazového záznamu a jeho pozdější užití jako důkazu za právně konformní. Zde se nejedná o zásah do soukromí JUDr. H. v takovém rozsahu, aby zájem na ochranu soukromí převážil zájem na objasnění protiprávního jednání. Především se jedná o záznam, pořízený na veřejném prostranství na veřejné komunikaci a byl pořízen zcela cíleně jen a výhradně za účelem zaznamenání průběhu policejní kontroly JUDr. H. kvůli tomu, že JUDr. H. byl v té době státním zástupcem, nikoli tedy s cílem jeho pozdějšího zveřejňování pro jakýkoli jiný účel (např. jeho dehonestace). Smysl pořízení záznamu dostatečně a logicky odůvodnil svědek A. a soud neměl důvodu jej ani v tomto směru zpochybnit. Nejednalo se tudíž o průnik do soukromé sféry žalobce v takovém rozsahu (např. jeho byt apod.), aby zájem na objasnění přestupku byl převážen ochranou osobních práv žalobce. Užití soukromého mobilního telefonu v tomto případě nemá z pohledu hodnocení zákonnosti záznamu význam, protože situace se nelišila od stavu, kdy policie pořizuje za obdobné situace záznam služební kamerou. Soud má tudíž zato, a v tomto směru se podle svého názoru neodchyluje od smyslu rozsudku NSS čj. 2 As 45/2010-68 ze dne 18.11.2011, že důkaz takovým obrazovým záznamem mohl být proveden v souladu s ust. § 50, 51 odst. 1) SŘ.

Z pohledu významu předmětného záznamu pro základní skutkové závěry se jedná o důkaz jen podpůrný, neboť zobrazuje jen část celé události, tj. druhou fázi, ukončenou již zásahem vůči žalobci. Proto také nemůže tento důkaz sloužit jako důkaz zásadní, zobrazující zejména celé jednání žalobce s hlídkou vč. projevů žalobce a členů hlídky. Pro úplnost je nutno jen připomenout, že sám žalobce se dne 9.11.2011 s obrazovým záznamem vypořádává v podstatě jen poukazem na jeho nezákonnost a nikoli na jeho nepravdivost. Vyslovuje jen pochybnost o tom, že by jej hlídka zastavila v místě zákazu zastavení a vyslovuje i podiv nad tím, že v záznamu je tma neboť má zato, že viditelnost byla dobrá. Otázku manipulace se záznamem žalobce zmiňuje poprvé až v žalobě, byť zde ani soudu neoznačuje svědka, který měl o ni vědět. Jak a v jakém rozsahu mělo být se záznamem manipulováno, žalobce neobjasňuje. V obecné rovině je ale nutné připomenout, že i takové záznamy by měly být předkládány bezodkladně s jejich řádnou identifikací (vč. dat pořízení, místa, času apod.) a nakládáno s nimi tak, aby byly racionálně eliminovány pozdější námitky proti jejich autenticitě. V dané věci, jak již soud zdůraznil, žalobce především namítá nezákonnost záznamu jako důkazu a jeho neautenticitu neprokazuje.

Soud má zato, a ani dikce napadeného rozhodnutí se zásadně v tomto směru neodlišuje, že stěžejními důkazy, o které správní orgány obou stupňů opřely své skutkové závěry, jsou svědecké výpovědi již zmíněných policistů R.A. a J.P. Ti, oproti jiným svědkům, byli stále přítomni celé události a ve svých výpovědích se shodují ohledně skutkových okolností, podstatných pro posouzení věci.

Jedná se především o průběh celé události. Tito svědkové shodně tvrdí, a pravdivost jejich výpovědí potvrzuje i obrazový záznam, že jednali s žalobcem celkem dvakrát. Obrazový záznam byl sice pořízen již po setmění, ale přesto je na něm zcela zřetelné, že policejní auto jelo za automobilem žalobce, což odporuje tvrzení žalobce, neboť ten tvrdí, že s autem stál a za této situace byl hlídkou řešen a z místa odvezen na služebnu, a dále jsou

zřetelné i údaje registrační značky žalobcova automobilu. Tím je vyvrácena jednak obhajoba žalobce, že s ním hlídka měla jen jedno jednání a auto nebylo v pohybu ani před příchodem hlídky, a jednak je tím vyvráceno tvrzení svědka Záruby, že auto stálo stále na téže místě, kde je svědek opustil. Pokud správní orgány obou stupňů hodnotily v rámci správního uvážení důkazy, a to zejména výpovědi JUDr. H. a svědků R.A., J.P. a Z., tak, že čerpaly z výpovědí obou policistů (podpořených obrazovým záznamem) a naopak tvrzení JUDr. H. a svědka Z. pokládaly za zjevně nevěrohodné, pak nevybočily z mezí správního uvážení a soud proto neměl důvodu jejich závěry zpochybnit. Na místo byla policejní hlídkou přivolána ještě hlídka městské policie (L.E. aj.T.), ta ale neměla důvodu zasahovat a poté, co část jednání policejní hlídky s žalobcem sledovala ze vzdálenosti několika metrů, z místa zase odjela. Naposled zmíněné osoby později vyslýchané jako svědci nemohli k věci nic podstatného sdělit.

Jak již soud uvedl, žalobce vytýká, že s ním policejní hlídka vůbec otázku jeho zdravotního stavu neprojednávala a ani jej nevyzývala k dechové či krevní zkoušce. Ani v tomto směru soud nezjistil, že by správní orgány vybočily z mezí správního uvážení.

Svědkové J.P. a R.A. shodně a opakovaně i k dotazům tehdy obviněného z přestupku či jeho zmocněnce uvádějí, že žalobce zjevně jevil známky požití alkoholu, alkohol byl i cítit z okénka auta (na místě byla i láhev od piva apod.), a proto je zcela logické, když svědkové zjistili, že řidič jejich zákaz další jízdy nerespektuje, že jednak zabránili řidiči v další jízdě a jednak vyzvali řidiče k dechové a následně ke krevní zkoušce. Pokud by tak neučinili, pak by celá jejich akce byla zcela protismyslná. Není tudíž důvodu nevěřit oběma svědkům, že řádně a opakovaně vyzvali řidiče ke zkoušce na alkohol, ten jak dechovou tak i krevní zkoušku výslovně odmítl, aniž uvedl při jednání relevantní důvod svého postoje.

Soud nepochybnuje, že JUDr. H. užívá léky, třeba i v souvislosti s cukrovkou. Tato okolnost ale žalobce nevyvíňuje. Předně žalobce ničím blíže neodůvodnil a nepodložil své zcela obecné tvrzení, že zejména krevní zkouška by mohla mít vliv na jeho zdravotní stav.

Pokud totiž byl vlivem svých onemocnění aktuálně v nepříznivém zdravotním stavu, pak především neměl vůbec od restaurace odjíždět, popř. nepokračovat v jízdě od okamžiku, kdy pocítil nevolnost (§ 5 odst. 2, písm. c/ z.č. 361/2000 Sb.). Pokud by skutečně došlo k náhlému zhoršení jeho zdravotního stavu vlivem nemoci, jak žalobce tvrdí, pak by již první setkání s policejní hlídkou bylo ideální příležitostí k tomu, aby hlídku požádal o dopravu k ošetření či o přivolání lékaře. Žalobce ale takto nejednal, jím proklamované náhlé zhoršení zdravotního stavu neuplatnil ani při druhém jednání s hlídkou. Jak vyplývá z protokolu o zajištění z 25.5.2011 nežádal o ošetření či vyšetření ani při zajištění. Poprvé náhlé zhoršení zdravotního stavu proklamuje již jako obviněný z přestupku až při výslechu dne 20.7.2011, kdy již bylo pozdě cokoli ověřit. Následně tuto otázku zcela opomíjí ve svém odvolání a vrací se k ní až v žalobě. Je tudíž zjevné, že tvrzení o ohrožení zdraví zejména krevní zkouškou je tvrzením zjevně účelovým. Jeho jednání večer dne 25.5.2011 totiž neprosto neodpovídá tomu, že by subjektivně ohrožení zdraví či života žalobce pocíťoval.

Správní orgány obou stupňů proto nepochybily ve svých závěrech, že a) byl dán zákonný důvod k ověření, zda není řidič pod vlivem alkoholu, b) vyzvala řidiče v souladu se svými povinnostmi k dechové a následně i krevní zkoušce a c) řidič bez existence zákonem

stanoveného důvodu se těmito zkouškám odmítl výslovně podrobit. Ostatně i sám žalobce v podané žalobě uvádí jako ohrožující jen krevní ale nikoli dechovou zkoušku, takže ani z dikce žaloby nevyplývá, že by měl pocit ohrožení i průběhem dechové zkoušky. Proto může soud v podrobnostech odkázat i na obsah napadeného rozhodnutí, aby jen neopakoval již řečené.

Soud zjistil, že v průběhu správního řízení byly provedeny veškeré relevantní důkazy, jak má na mysli ust. § 3 SŘ. Neměly důvod dokazování rozšiřovat i o výslech svědka Č.. Nikdo nezpochybnil, že část cesty s žalobcem absolvoval i svědek Záruba. Ten ale u jednání žalobce s policií přítomen nebyl a jeho líčení některých aspektů události bylo zcela správně shledáno nevěrohodným. Pro zjišťování průběhu události, jak byla vymezena opatřením o zahájení řízení ze dne 29.6.2011, by svědecká výpověď F. Č. nemohla mít žádný přínos, a proto správně nebyl tento návrh tehdy obviněného z přestupku akceptován. Ve správním řízení nebyla totiž řešena otázka, zda JUDr. H. řídil auto po požití alkoholu, či zda s ním část cesty absolvoval svědek Z., ale okolnosti jeho odmítnutí dechové či krevní zkoušky. Ze stejného důvodu jej neakceptuje ani soud, protože by se jednalo o důkaz pro potřeby rozhodnutí soudu zcela nadbytečný.

Soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nepřísluší, a proto soud rozhodl podle § 60 odst. 1) s.ř.s. i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť takové náhrady nežádal žalovaný.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. ledna 2013

Mgr. Karel Kostelecký, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová